

★

HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM

CHÂU-BÁ-THÔNG TRUYỀN VÕ THUẬT CHO
QUÁCH-TỈNH

Quách-Tỉnh chăm chăm nhìn vào mặt Châu-bá-Thông như chờ đợi một cái gì quan trọng lắm. Chẳng giục :

— Huynh tưởng kẻ mau cho em nghe chỗ đó, kéo nóng lòng lắm.

Châu-bá-Thông nói :

— Đêm đó, chính ta và bảy đệ tử của phái Toàn-Chân, đều tụ họp đồng đó quanh áo quan của Vương-trùng-Dương sư-ca. Chợt vào lối nửa đêm thì có nhiều tay cào thủ đến đánh, khí thế rất lợi hại. Do đó bảy đệ tử phái Toàn-Chân phải phân nhau ra ngoài nghênh địch, sợ rằng kẻ địch xâm phạm đến thì thế của vị tổ-sư. Lúc đó, chỉ có một mình ta ở lại bên quan tài. Chợt ngoài cửa có tiếng lớn :

— Mau đem quyển «cửu-lâm chân-kinh» trao cho ta, nếu trễ ta chằm một ngọn lửa cả thấy trở bảy chết rụi hết!

Ta vội nhón ra cửa, bắt giặc giạt mình, vì thấy một người đang đứng trên cây gậy trúc, hiển nhiên sức khinh công của hắn đã hơn ta gấp bội.

Hắn trở lại như thế cốt để lượng sức mình không đánh nổi mà chịu hàng phục. Tuy nhiên, trước vong hồn Vương-sư-ca, ta đâu phải chết cũng chiến đấu tới cùng.

Ta nhảy phóc ra cửa, xuất thế đánh vào hung hãn mấy chiêu. Nhưng hắn vẫn đứng lù lù trên đầu-gậy, xem như trò bỡn. Càng đánh ta càng thấy sợ, vì hắn là một trung niên người Hán, kém hơn ta mấy tuổi mà công lực nó phi thường.

Đánh nhau một lúc, bị nó đâm trúng một quyền vào vai tế nhào xuống đất.

Quách-Tỉnh kinh dị xem vào hồi :

— Công phu võ nghệ như anh mà đánh không lại nó sao? Vậy nó là ai mà ghê gớm vậy?

Châu-bá-Thông quát mắt hỏi lại Quách-Tỉnh :

— Chú mày có tài đoán, vậy ta thử hỏi chú mày kẻ ấy là ai?

Quách-Tỉnh cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi chớp chớp đôi mắt đáp :

— Tây-Độc.

Châu-bá-Thông vỗ đùi, nói lớn :

— A! Đúng đây! Sao chú mày lại đoán được?

Quách-Tỉnh đoán ý, chậm rãi thưa :

— Cứ như ý em nghĩ thì lúc bấy giờ những tay cao thủ trong thiên hạ chỉ có năm người lượn kiếm trên đỉnh Hoa-sơn mà thôi. Trong số đó như Hồng-bác-Cái, sư phụ của em, thì thuộc về chính phái, rất không làm chuyện đó. Còn Đoàn-nam-Đề thì thuộc giới Hoàng-giáo, chắc biết phận mình làm lẽ đâu đi xâm cướp. Riêng Hoàng-diêu-chùa thì lại là một đương thế anh kiệt, tất cũng phải bảo vệ thanh danh mình, không thể thừa lúc người ta lâm nguy mà đi làm chuyện tiêu nhân ấy. Chỉ có Tây-Độc Áu-dương-Phong mới có thể làm đương sự trong việc cướp giật này.

Quách-Tỉnh vừa nói dứt lời thì chợt thấy rừng hoa lay động, và có tiếng nói vọng đến :

— A ha! Thông con nít ngu dốt kia mà cũng có mắt tinh đời! Đáng khen.

Quách-Tỉnh quay mình lại, nhưng người này thần phép cực kỳ linh lạ, chớp mắt đã biến mờ dạng.

Châu-bá-Thông cười ha-hà gọi theo :

— Tây-Độc! Hay về đi thôi!

Rồi ông ta quay lại nói với Quách-Tỉnh :

— Nó là thằng Đông-Tả chớ còn ai nữa. Nó đã biến dạng lâu rồi! Quách-Tỉnh nói :

— Hoàng-diêu-chùa thật là kẻ xuất quỷ nhập thần.

Châu-bá-Thông chẳng thêm đề ý, nhlio về phía trước một nơi :

— Lão đồ thông suốt về kỹ thuật, tinh vi về ngũ-hành thuật-số, cho nên rừng hoa của lão đều được bài trí theo «Bát-trận-đồ» của Gia-dĩ Không-Minh ở đời trước.

Quách-Tĩnh hỏi :

— Gia-Cát Không-Minh đời Tam-quốc ư ?

Châu-bá-Thông gật đầu :

— Đương vậy ! Hoàng-đạo-Sư vốn là người thông minh cực điểm, hiểu biết hết các môn Cầm, Kỳ, Thi, Họa lại thông Y, Bộc, Tinh, Tướng, cho nên từ nông-diến, thủy lợi, kinh-tế, binh-lược, không gì mà Ho không giỏi. Hành động của Ho khó ai mà biết được, vì lẽ nào Ho cũng ẩn hiện trong vườn hoa, khi sang đông, lúc sang tây, ít ai tìm thấy Ho bao giờ !

Quách-Tĩnh nghe Châu-bá-Thông nói như vậy, lòng rất khâm phục bản lĩnh của Đông-Tá. Chẳng ngồi lặng là một lúc rồi cất tiếng hỏi Châu-bá-Thông :

— Đại-ca, câu chuyện Tây-Độc đến ăn cướp kinh, đánh đại-ca té xuống đất rồi sao ?

Châu-bá-Thông vỗ «phách» một cái vào đùi, rồi nói lớn :

— Á ! Nếu em không nhắc thì ta quên kể tiếp đoạn quan hệ này. Ta bị Tây-Độc đánh một đòn đau thấu tim gan, nên phải nằm lặng đi không dậy nổi. Lúc đó, Tây-Độc chạy vào trong, đến cạnh cỗ quan tài của Vương sư-ca, thò tay lấy bộ «Cửu-âm chân-kinh» để trên bộ vào. Mặc dù đau đớn, nhưng ta vẫn lao mình theo hắn, và rất khổ sở khi thấy sức mình không sao địch lại. Cờn bọn đồ đệ của-Toàn-Chân giáo-phái thì mặc đang đánh đuổi dư đảng của chúng ngoài xa.

Quách-Tĩnh trở mắt nhìn Châu-bá-Thông thờ dài.

Châu-bá-Thông xoa tay trước mặt nói :

— Trong lúc nguy cấp như vậy, thì bỗng nắp quan tài của Vương sư-ca ta tung lên, vỡ tan ra ngàn mảnh.

Quách-Tĩnh tròn đôi mắt tròn xoe há mồm nói :

— Trời ơi ! Tây-Độc dùng chưởng lực đánh nát quan tài của Vương-tổ-sư ?

Châu-bá-Thông lắc đầu, mỉm cười nói :

— Lần này chú mấy đoán sai rồi ! Chính Vương sư-ca của ta đã dùng chưởng lực đánh vỡ nắp quan tài đó.

Quách-Tĩnh cảm thấy như mình đang nghe chuyện hoang đường trong các sách thần thoại, không hiểu ra làm sao cả.

Châu-bá-Thông nói :

— Chú mấy tưởng Vương sư-ca ta hiện hồn về ư ? Không phải ! Vương sư-ca ta già chết đó !

Quách-Tĩnh buột miệng hỏi :

— Già chết ?

Châu-bá-Thông gật đầu :

— Ủ ! Nguyễn lúc sư-ca ta sắp chết, sư-ca ta đã biết trước mấy ngày, và tiếp đoán thế nào cũng có Tây-Độc đến do thám để đợi sư-ca ta chết là tràn vào cướp chân-kinh. Vì vậy sư-ca ta phải dùng thượng thặng nội công nín thở già chết. Nhưng sư-ca ta không nói cho các đệ-tử biết, sợ lộ chuyện, vì thằng Tây-Độc là đứa khôn ngoan, tinh tế vô cùng. Nếu câu chuyện ấy để nó nhận rõ tất nhiên nó sẽ dùng kế độc hại sư-ca ta. Bởi vậy ai ai cũng tin rằng Vương-tổ-sư chết thật, đem bỏ vào quan tài, thờ cúng đúng theo nghi lễ tại linh đường.

Quách-Tĩnh hỏi :

— Thế tức là Tây-Độc bị mắc mưu ?

Châu-bá-Thông nói :

— Trước khi vào cướp chân-kinh hắn đã hết sức đề-dặt, nhưng hắn đâu có ngờ sư-ca của ta bắt thần từ trong quan tài đánh ra. Nấp quan tài bắn tung vào mặt hắn. Hắn vừa kịp né tránh thì sư-ca ta đã phi thân đến dùng ngón tay điểm vào trán hắn.

Lúc sinh thời, hắn vẫn sợ «ai» danh của sư-ca ta, nên bị đòn, hắn chẳng dám vận nội công để chống đỡ, chỉ tình chuyện thoát thân.

Tuy hắn chỉ bị một ngón tay vào trán, nhưng bản kinh sợ thất thần, vì đó là ngón «Nhữ-dương-chỉ» để phá thế «Hâm-mô-công» của hắn đã mấy chục năm tập luyện gian khổ mới thành.

Quách-Tĩnh le lưỡi hỏi :

— Em nghe Tây-Độc có thể vỡ «Hâm-mô-công» lợi hại có phải không đại ca ?

Châu-bá-Thông gật đầu, nói :

— Đúng vậy, đó là thế võ hiếm ác, mà hắn xem là độc đáo nhất đời. Thế võ ấy thuộc vào lối tàn công của loài ech nhái mà hắn thuộc phái «Độc-vật» nên đã nghiên-cứu luyện thành.

Sau khi thất bại, Tây-Độc bỏ chạy một mạch về Tây-vực, và thế suốt đời không đặt chân đến Trung-quốc.

Kể tới đây Châu-bá-Thông ậm lặng một lúc, rồi hỏi Quách-Tĩnh :

— Chú mấy đoán xem câu chuyện này rồi sau đi đến đâu nữa ?

Quách-Tĩnh nói :

— Ôi chào ! Câu chuyện này xảy ra nhiều bất ngờ quá em, không thể nào đoán ra nổi.

Châu-bá-Thông kể tiếp :

— Sau khi Tây-Độc bỏ trốn, sư-ca ta lấy làm thoải mái, cười một tràng dài, rồi leo lên ngôi xập bễng trên bộ ván, nhắm mắt lại. Ta hiểu sư-ca ta sau khi vận dụng 'Nhật-dương-chi' bị hao thần, nên phải ngồi lấy hơi dưỡng sức, ta chẳng dám khuấy động, vội lên ra ngoài tiếp tay với bọn Mã-Ngọc đẩy lui mấy đũa bộ hạ của Tây-Độc.

Hãy giờ, bọn môn đồ Toàn-Chân nghe ta kể chuyện Vương tổ-sư còn sống, chúng mừng quá, ùa nhau trở vào đạo-quan, nhưng vừa nhìn thấy tổ-sư thì chúng đã mắt vira đóng hét lên một tiếng thất thanh...

Quách-Tĩnh ngờ ngác hỏi :

— Vì sao thế ?

Châu-bá-Thông buồn bã đáp :

— Vì sư-ca của ta lúc ấy ngồi lệch hẳn một bên, tinh thần vô cùng quái dị. Ta đến sờ vào mình sư-ca ta thì toàn thân đã lạnh như băng tuyết.

Quách-Tĩnh hỏi hớp, xen vào :

— Trời ! Tổ-sư lìa trần ư ?

Châu-bá-Thông gật đầu :

— Đúng vậy ! Nhưng trước hơi thở cuối cùng, sư-ca ta còn gắng gượng bảo nhỏ vào tai ta :

— Hiền đệ hãy đem bộ 'cửu-âm chân-kinh' chia giữu làm hai bên để tránh cái hại cho đời sau, vì nếu kẻ gian lấy được cũng chỉ được có một nửa, không đủ làm bá chủ trong anh hùng thiên hạ.

Nói đến đây, sư-ca ta, vị giáo chủ Toàn-Chân tắt thở.

Sau khi mai táng sư-ca ta xong, ta đem cuốn kinh chia làm hai phần, phần trên giữu kỹ ở Chung-nam-sơn, đều có trời cũng không biết được. Còn phần dưới, ta giắt trong người có ý định tìm đến một hòn núi nào giữu vào đây cho được bí mật. Chẳng ngờ, giữa đường thì đụng phải thằng Đông-tả Hoàng-dược-Sư...

Kể đến đây, Châu-bá-Thông thở dài một tiếng. Quách-Tĩnh bốn chòm lông tai nghe tiếp.

Châu-bá-Thông nói :

— Thằng Hoàng-dược-Sư tuy là loại người vô cùng quái gở, song ta và nó đã có gặp-nhau nhiều lần, nên quen biết. Ta yên trí rằng nó không có tâm địa hèn hạ như Tây-Độc, chực ăn cướp kinh, mặc dầu nó biết rõ ta giữu kinh trong bọc...!

Hồi đó, nó vừa cưới một con vợ đẹp, hai vợ chồng đưa nhau đến chỗ thanh vắng để hưởng tuần trăng mật. Ôi chào, con vợ của Đông-Tả nhan sắc tuyệt trần, trông thế gian này không ai sánh kịp.

Quách-Tĩnh nghe nói bỗng nhớ đến Hoàng-Dung, con gái của Đông-Tả đã có người mẹ nhan sắc tuyệt trần như vậy, hẳn chỉ Hoàng-Dung xinh đẹp là phải !

Chàng đang nghĩ miên man về Hoàng-Dung thì Bá-Thông đã kể tiếp :

— Ta gặp Hoàng-dược-Sư thấy mặt hân-tươi như hoa, biết là hân có vợ mới, nên ta giả đồ chúc hân vài câu lấy lòng, để rồi tìm cách xa lánh cho xong, chớ ở lâu bên nó quá là bất hạnh.

Tuy nhiên, hân lại khôn ngoan đáo để, coi lời nói của ta như thực tình, cứ bá cổ ôm vai, nài nỉ ta phải uống rượu chia vui với hân cho được. Khôn-thay ! ta buộc lòng phải ngồi vào tiệc đoàn-viên.

Lúc rượu ngà ngà say, ta thực tình đem hết câu chuyện sư-ca ta giả chết dùng 'Nhật-dương-chi' đánh trúng ngón tay vào trán Tây-Độc, lúc Tây-Độc đến cướp Chân-kinh, và phá vỡ thế 'Hàm mỗ-công' của nó.

Bất đó con vợ mới cưới của nó đang ở trong phòng, nghe ta nói chạy ra lễ lễ chào, rồi cứ nâng nức, đòi xem quyền kinh một chút ! Ôi chào ! Thế mới là rầy chó !

Quách-Tĩnh mỉm cười nghĩ thầm :

— Hoàng-Dung cũng giống tính người mẹ chàng khác tí nào.

Rồi chàng quay lại Bá-Thông :

— Thế đại-ca có đưa chịch kinh cho bà ta xem chẳng ?

Châu-bá-Thông lắc đầu đáp :

— Ta biết người ấy là một người đẹp, mặt trắng như ngọc, vóc gầy như mai, không hề biết qua một chút võ nghệ. Nếu nâng đòi xem chịch qua là có tính háo kỳ, muốn thấy tận mắt cuốn kinh sách mà cáo tay cao thủ giang hồ nhiều người đã vì nó mà chịu chết, thế thôi. Tuy nhiên, ta vẫn không chịu cho xem.

Lão Đông-Tà tuy dữ như hùm, nhưng sợ vợ, thấy ta không cho vợ nó xem, nó xuống nước năn nỉ :

— Bà Thông ! Người vợ mới cưới của tôi không hề biết chút võ nào hết, hơn nữa, nàng còn trẻ tuổi, có tánh ngây thơ như con nít. Bà Thông nể tôi một chút cho nàng xem qua cho thỏa tánh tò mò ! Còn tôi, tôi xin lấy danh dự mà thề rằng, nếu tôi có như trộm nhử nào thì anh cứ móc mắt tôi ra, tôi chẳng hề chống đối hay thù oán gì cả. Anh bằng lòng chiu đàn bà một chút chứ.

Ta cũng xét rằng thằng Đông-Tà dù sao nó cũng là một nhân vật thành-danh trong thiên hạ, lời nó đã nói ra thì không thể thay đổi. Tuy nhiên ta vẫn ái ngại. Vì cuốn « Cửu-âm chân-kinh » là một bộ sách giá trị tuyệt đối của giới võ-lâm, quan hệ phi thường. Một khi đã trao vào tay hắn thì nguy biết bao ! Do đó, ta nhất quyết lập đầu từ chối !

Hoàng Đông-Tà mặt buồn rười rượi, bẽ mặt với cô vợ mới, lặng đi một lúc rồi quay sang nói với ta :

— Ta đầu lại chẳng hiểu chỗ khờ của anh, nhưng nếu anh nể mặt ta, cho vợ ta xem qua một chút, thì ta nhân danh Đông-Tà chúa tể đảo Đào-hoa, cam đoan có ngày báo đáp ơn sâu cho phải Toàn-Chân. Bằng nếu anh ngoan cố chẳng chịu chiu người vợ mới cưới của ta, tức là anh đã đoạn tình thân thiết với nhau. Anh liệu dám ngăn gởi ta theo đuổi các người môn đệ của Vương-trùng-Dương chăng ? Vì ta và họ vốn không tình quen biết ?

Nó nói xằng câu này, ta hiểu nó ngầm ý đe dọa. Nhưng đã nói là làm. Nó chẳng theo ta cướp giắt chân-kinh, nhưng nó có thể tìm Mã-Ngọc, Xứ-Cơ để tác quái. Vì ta không làm hải-lòng nó, để nó làm khổ lẽ con cháu ta, lòng ta không nỡ.

Sự-cả ta từ trần, giao trách nhiệm cho ta coi ngó, đỡ đầu bọn môn đệ thế mà ta đã không giúp ích gì mà còn làm hại bấy đứa sư diệt ư ?

Tuy nghi thế, song ta cũng thử thách một câu :

— Hoàng Đông-Tà, mi chớ huống lời hăm dọa ? Có giời thì cứ theo đuổi ta là Lão Ngoan-Đổng Châu-bá-Thông này, việc gì phải đe dọa lẽ cháu tao ?

Vợ nó nghe ta xưng là « Lão Ngoan-Đổng », vì đây là tước hiệu khời hải, nên nó cười như nước đổ, bảo ta :

— Châu-đại-ca ! Biệt-hiệu của đại-ca hay quá ! Vậy thì ta bày cho một trò chơi vui, hợp với « Ngoan-Đổng ». Còn việc nhân-kính đại-ca muốn cho xem hay không tùy ý.

Thật là một đòn chích-trí ! Nàng ta khôn ngoan đáo để, dính trúng vào sở thích của ta, vì tánh ta hay nể đứa như phường con nít.

Thấy ta hải-lòng, nàng quay sang bảo chồng :

— Lang quân ! Xét vì chân-kinh vừa bị Tây-Độc đến lấy cướp nên Châu-đại-ca không dám bỏ ta cũng phải. Vậy chúng ta chớ yếu sách Châu-đại-ca mà mất niềm hòa khí ! Hiện nay là tuần trăng mật, chúng ta cần bày trò vui chơi, để cho Châu-đại-ca cũng vui là hơn.

Thằng Đông-Tà đúng là đứa sợ vợ, nên khi nghe vợ nói thế, nó đổi giận làm vui, cười ha hả, nói :

— Được lắm ! Vợ tôi đã không đòi xem « kinh văn » nữa thì thôi, việc đó không thành vấn-đề. Vậy thì anh đã xưng là lão « Ngoan-Đổng », vợ chồng tôi sẽ chơi thì với anh một trò chơi, con nít cho hợp với tước hiệu của anh.

Ta còn đang suy nghĩ thì cô vợ hắn đã vỗ tay reo ầm lên !

— Hay lắm ! Hải anh em ông thì bản đàn đá cho tôi xem với.

Quách-Tĩnh cho là lý thú, mỉm cười, Châu-bá-Thông kể tiếp :

— Chú mày có biết không ? Về môn chơi đàn đá thì ta giỏi số một từ lúc còn ở chòm tới bây giờ. Bởi vậy, khi cô vợ nó nói đến, ta thích thú quá quên cả hiểm nghèo, buột miệng thách :

— Chơi thì chơi ! Tôi đâu có thua chồng chi !

Vợ nó cười khanh khách :

— Châu-đại-ca ! Nếu vậy thì em xin giao trước như thế này : Nếu đại-ca đánh đàn thua nhà em thì đại-ca đưa quyển chân-kinh cho em xem qua một chút, còn nếu nhà em thua đại-ca thì đại-ca liệu mà đòi hỏi một cái gì cho xứng đáng.

Thằng Đông-Tà xen vào nói hớt :

— Chà ! Anh tưởng chỉ có Toàn-Chân Giáo-phái mới có sách quý, còn đảo Đào-hoa của tôi đây không có một vật gì quý hay sao.

Vừa nói, nó vừa cười áp ngoài, lời một vật trong mình đen huyền, lông lá lôm chôm, vút trên mặt bàn hỏi :

— Vật này có gọi rằng quý được chăng ? Ôi chao ! Ta đồ chủ mấy đó là vật gì vậy ?

Quách-Tĩnh không cần suy nghĩ, đáp nhanh :

— Thưa anh, vật đó chắc là chiếc áo da con nhím gọi là « nhuyển-vi-giáp ».

Châu-bá-Thông tròn tròn đôi mắt, nhìn Quách-Tĩnh, hỏi :

— Sao chú mày biết được vật ấy ? A ! A ! Thôi ta biết rồi ! Con gái Đông-Tà vẫn mặc chiếc áo ấy nên chú mày thấy chứ gì !
Quách-Tĩnh cười. Châu-bá-Thông nói :

— Thằng Đông-Tà vứt chiếc áo lông nhím trên bàn, bảo ta : « Bá-Thông, vũ công của anh trác tuyệt, tất không thêm đèn nhuộm-vi-giáp hộ thân, nhưng nếu sau này, ví dụ anh có nổi tính « con nít » muốn lấy vợ « Ngoan-Đông » để ra đũa con « Ngoan-Đông » thì anh cho con nó mặc, chẳng là được một món bảo vật hộ thân chắc chắn chăng ? Vậy thì trong cuộc chơi tung đá, ta chúc anh thắng ta để ta biếu anh chiếc áo giáp con nhím này để làm kỷ niệm về sau.

Nghe nó nói liêng thoảng, vợ đáp :

— Lão Ngoan-Đông này đâu có thêm lấy vợ như mi cho rầy, rả ! Tuy nhiên, ta vẫn thấy người đời ca tụng vật quý này, vậy ta đánh thắng mi, ta cứ lấy nó mà mặc chơi, để cho hào kiệt khắp giang hồ biết là thằng Đông-Tà chơi trò bắn đạn thua thằng Lão Ngoan-Đông này. Như thế đủ khỏi trả lăm rồi !

Vợ của nó cười chồm chồm, đôi môi đỏ mọng, nói xen vào :

— Xin đại-ca chờ tự đắc ! Em chỉ sợ đại-ca thua nhà em thì mất vui.

Thế thì ba đứa chúng ta bắt tay vào cuộc tỉ thí.

Ta và Hoàng-được-Sư mỗi đứa lựa đủ chín hòn đạn bằng đá tròn. Tức thì đôi bên có cả thầy mười tám cục. Chúng ta lại khoét sâu xuống đất cũng đủ mười tám lỗ tròn vừa lọt cục đá. Nếu ai bung vào lỗ trước nhai hết cả chín cục đá của mình thì người đó thắng.

Quách-Tĩnh nghe đến trò chơi ấy, hồi tưởng lúc còn tám, chín tuổi đã cùng Đà-Lai chơi trò bung đạn trên bãi Quê-nam. Đà-giác, tình trẻ con nổi dậy trong lòng, Quách-Tĩnh ngồi chồm tới, đưa hai tay ra擋 trước, như mình sắp sửa dự cuộc.

Châu-bá-Thông thấy vậy cũng thích chí, cười hé hé, rồi nói tiếp :

— Cái thứ đạn tròn thì lúc nào ta cũng có bỏ sâu trong túi nhiều lúc đi đường, ta gặp bọn trẻ chăn trâu, rủ chúng đánh đá vào tai chơi. Ta nói thật, trò chơi này ta vẫn là há chủ, không ai địch nổi.

Ba chúng ta dẫn nhau ra trước sân phẳng phiu khoét lỗ tỉ thí

Nhưng ta khôn lắm, ta luôn luôn xem xét từng bước đi, điều đứng của vợ chồng thằng Đông-Tà thì vợ nó quả thật không biết chút võ nghệ nào, mà chỉ là một cô gái dung nghi yêu điệu mà thôi.

Thế là ta yên trí bỏ xuống đất khoét lỗ, rồi nhường cho thằng Đông-Tà bung trước.

Ta thừa hiểu môn ném ám khí của thằng Đông-Tà là đũa siêu việt không ai bằng, nhưng chơi lối ném đạn này nó khác hẳn với lối ném ám khí, mặc dù lối bung có hơi tương tự nhau.

Chờ đến lúc đầu lỗ, ta đã cố ý đưa thật vừa hôn đạn, thành thử nếu lấy sức mạnh ném vào, thì tuy có trúng vào lỗ miệng, nhưng viên đạn bị tức hơi dội lên, bắn ra ngoài.

Vậy thì, trò chơi ném đạn vào lỗ cốt nhanh tay đã đành, nhưng còn giữ làm sao lúc thì viên đạn đứng nặng, đứng nhẹ, thì nó mới chui vào lỗ. Lại một điều khó nữa, nếu lúc đầu buông đạn từ từ, mà sau đó giật tay mạnh một chút thì viên đạn cũng tức hơi vọt ra ngoài.

Quách-Tĩnh há hốc mồm ngồi nghe không nháy mắt. Châu-bá-Thông cười hé hé, nói :

— Thằng Đông-Tà quả thật chưa rèn mảnh lối ấy, nó cứ đứng đồng lưng bung đạn vào lỗ thật mạnh như bung ám khí, nó bung liên tiếp ba cục trúng miệng lỗ, nhưng cả ba cục đều nhảy vọt ra ngoài hè. Đến khi Đông-Tà hiểu được mảnh lối « nhu hòa » của lối chơi bắn đạn thì ô-hối ta đã húng được năm cục nằm trong lỗ chặt ngay rồi ! ! !

Quách-Tĩnh nghe đến đây reo lên, cười hi hi, như chính mình đang thắng cuộc.

Châu-bá-Thông phất tay áo nói tiếp :

— Nhưng thằng Đông-Tà về thuật vẫn sức ném ám khí quả tài tình. VI, từ năm cục của ta đã nằm lỗ không kể, còn hôn cục nữa, nó đã bung qua bung lại, làm cho sức gió tạt đi, đạn ta không tài nào bung trúng đích nữa. Còn nó, nó đã húng được ba cục và « nằm lỗ ». Tuy vậy, nó vẫn còn thua ta hai cục, hai đứa ném qua ném lại một hồi, ta bỏ vào « nằm lỗ » thêm một cục nữa, thế là sáu cục.

Quách-Tĩnh sung sướng reo lên :

— Thế là đại-ca hơn Hoàng-được-Sư ba cục rồi, làm gì không thắng.

Châu-bá-Thông gạt đầu, sung sướng nói :

— Ủ ! Chính ta cũng khỏi trả vô cùng, đoán chắc phen này có thần tiên xuống giúp, cũng không theo kịp ta nữa. Chiếc áo lông nhím kia ta

coi như đã vào tay ta rồi. Oai bắt đó, thằng Đông-Tà tinh xảo kia, giờ chúng lừa mưu.

Quách-Tinh lo lắng thờ dài nói :

- Chắc Hoàng đảo-chúa dùng võ công đánh vào bàn tay đại ca không oai tinh diệu nữa chứ gì ?

Châu-bá-Thông lắc đầu :

- Không ! Thằng Hoàng Đông-Tà đã mang danh hào kiệt đầu đàn giờ thủ-đoạn thắm lén, để hèn như vậy coi sao được. Lần búng với ta một trận, nhận thấy tài nghệ không thảng nổi, nên hèn ngấm vào nội lực búng ba hòn đạn ra một lúc, trúng vào ba hòn đạn cuối cùng của ta, nát ra thành bột. Thế là hèn đứng lối đánh dung dị của ta, từ từ búng sáu hòn đạn của hèn vào sáu lỗ, tức là trước sáu huyệt cho năm lỗ chín huyệt, còn ta chỉ có chín huyệt.

Quách-Tinh la hét :

- Thế là anh bị thua ông ta về chuyện thiếu đạn, chứ đâu phải tài nghệ.

Châu-bá-Thông nói :

- Đành vậy. Nhưng vì lúc giao hẹn ta không nói đến chuyện đạn vỡ, đạn lành gì cả. Chỉ cốt dựa vào nhét đủ chín lỗ trước là thắng. Ta không để phòng chuyện đạn vỡ nên phải thua huyệt chứ còn gì.

Quách-Tinh không nhìn cười được, nói :

- Đại-ca thực có tài mà chẳng tỏ như !

Châu-bá-Thông nói :

- Sau ta xét lại, tuy Đông-Tà dụng ngấm mưu gian, nhưng cũng tại ta khờ-khạo, không để phòng trước. Một thắng có tài ném ám khí bá phát bả trúng, nếu thấy sút kém tất phải giữ trở ma quỷ ra chờ ! Nếu ta đứng vào địa vị hèn, ta cũng phải làm như thế, còn trách nó sao được. Đâu sao, ta cũng phải khám phục công-phu nội-công của nó quá đến mức tinh diệu.

Quách-Tinh hỏi :

- Thế là anh chịu thua không một lời khiếu nại ?

Châu-bá-Thông nói :

- Đành bộp bưng chịu thua, và theo lời hứa, ta gọi con vợ nó bảo. - Này chị ! Tôi xin giữ lời hứa, bỏ bộ kinh ra cho chị xem. Nhưng chị chỉ được xem từ giờ cho đến tối phải trả lại tôi đây ! Tuy đạn vỡ, nhưng ta không an lòng, sợ nó chiếm đoạt mất cuốn kinh thì bỏ đời, nên ta cứ theo sau lưng nó nhấm nhóc, nói mãi :

- Chúng ta tuy không nói đến thời gian mượn sách lâu hay mau, nhưng nếu chị cứ cứ nhằng, nói dối là coi chưa xong thì sao ?

Thực ra, lúc đó ta lo lắng quá ! Không đưa ra là kể bội ước, còn đưa ra, một khi bộ kinh này đến tay nó, như là đưa giao trả như thằng Đông-Tà, biết đầu đến mười năm, một trăm năm nó không trả lại cũng không biết chừng.

Lúc này ta mới thấy mình chơi với bọn đó là dại ! Con chó chỉ dại về mùa nóng, còn ta, ta dại đủ bốn mùa !

Quách-Tinh thấy bộ mặt Châu-bá-Thông lúc ấy cũng phải buồn cười, hỏi nhỏ :

- Thế rồi đại-ca có chịu đưa Kinh thư chẳng ?

Châu-bá-Thông thờ dài nói :

- Con vợ nó thấy ta quá lo lắng, dùng lời lẽ rào sau đón trước, nên nó phá lên cười một chuỗi cười trong như ngọc, nhẹ nhàng ngà nói :

- Châu đại-ca ! Đại-ca đã là 'Ngươn đổng' nên coi ai cũng là con nít cả. Chắc đại-ca xem tôi như Lưu-Bị mượn đất Kinh-Châu của Tôn-Huyền, ngày trước chứ gì ? Anh khỏi phải lo xa ! Tôi chỉ coi từ giờ cho đến lúc hoàng hôn thì trả lại, không đợi đến tối như đại-ca bảo. Nếu đại-ca không tin thì cứ ngồi đây canh chừng, và yên trí !

Nghe vợ nó nói giọng thành thực và có thái độ quân-tử, ta mừng quá, móc vội cuốn 'cửu âm chân-kinh' trao tận tay nó. Bà Hoàng nhà ta thích chỉ cầm lấy, ngồi ngay dưới gốc đào, mở ra xem, cật lực ta ngồi chờ ba bước.

Ta an tâm ngồi chờ, đôi mắt đăm đăm nhìn hai bàn tay ngọc của nàng lật qua lật lại từng tờ, không rời nửa phút.

Thằng Đông-Tà lại giấu tâm lý, đoán biết ta đang nóng lòng lắm nên đến ngồi sát bên ta, kiểm cách trò chuyện để khuấy khuấy bớt trong cái thời gian nặng nề đó.

Lão nói :

- Này Lão Ngươn-Đổng ! khắp trong gầm trời bao ta, có ai võ nghệ công phu có thể thắng nổi hai ta chẳng ?

Ta đáp :

- Kể nào thằng nổi anh vị tất đã có! Còn nếu thằng nổi ta, học chẳng có và thêm mấy kẻ đã từng luận kiếm ở Hoa-Sơn ngày trước là cũng.

Hoàng Đông-Tà tươi cười nói :

- Anh quý khen tôi ! Ngày nay còn lại bốn người : Đông-Tà, Tây-Độc, Nam-Đê, Bắc-Cải, người nào cũng có một môn võ số trường. Nếu luận hơn thua chưa chắc ai chịu nhường ai. Riêng Tây-Độc Âu-dương-Phong bị Vương chân-nhân đánh một đòn « Nhứt-dương-chí » phá mất ngón võ « Hàm-Mổ-Công » song cậu có tài luyện mười năm về sau, đảm chắc cả tôi và anh chưa chắc đã địch lại.

Lúc đó ta bận tâm để mắt cảnh chừng cũ chỉ con vợ nó, nếu không thế đâm luận.

Hoàng Đông-Tà lại nói tiếp :

- Còn một người nữa mà khắp giang-hồ nước tiếng đồn là Thiết-chương Thủy-Thương-Phiếu Cửu-thiên-Nhận, tuy hán có được mời đến Hoa-sơn thì võ trước kia, nhưng hán không đến. Nghe nói hán công phu cực giỏi, song ta đoán chưa chắc hán đi đến mức xuất thân nhập hóa, còn như võ thuật của anh, tôi đã rõ, trừ những người ấy ra thì anh phải liệt vào số một gấm trời này. Nếu hai ta mà chịu chung lưng đấu cật, đảm chắc đáng là những kẻ võ địch anh hùng.

Ta nghe búa tai, vội ứng khẩu đáp :

- Đó là chuyện dĩ nhiên không thể cãi.

Hoàng Đông-Tà nghiêm trang dặng từng tiếng :

- Nếu anh công nhận là đúng thì sao tâm thần anh cứ lo lắng làm gì. Vạy anh em chúng ta ở hán nơi đây, cả gấm trời này ai còn đâm to gan bèn mấn đến mà âu cấp chân kinh của anh ?

Ta cho Hoàng-dương-Sư vạch lời như thế là phải, nên đã bớt lo phần nào, liếc mắt nhìn thấy vợ hán đang làm đám đọc kinh, hết trang này lật sang trang nọ, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

Ta cười thầm nghĩ bụng :

- Nửa dưới cuốn « Cửu-âm-chân-kinh » đều ghi những điểm tối thì bị yếu của các thế võ-công, mà hán một đường võ không biết, thì dù đọc một-câu cũng chưa rõ nghĩa, huống hồ đọc cả bộ sách.

Tuy nhiên, nét mặt vợ nó sao có một vẻ say sưa làm. Sau khi đọc qua một đọn, nâng tay mặt lau trán, xem tôi xem hán qua loa rồi mỉm cười, đứng dậy trao trả quyển «Chân-kinh» cho ta, và nói :

- Châu đại-ca! Đại-ca bảo quyển sách này là « Cửu-âm-chân-kinh » chứ ? Có lẽ Châu đại-ca bị Tây-Độc đánh tráo mắt rồi !

Ta nghe nói kinh ngạc, hỏi :

- Sao chị biết không phải ? Rõ ràng chính tay sư-ca tôi trao lại cho tôi, hình thù vẫn y nguyên như vậy kia mà!

Nàng chầm rãi nói :

- Nếu không phải đại-ca làm thì còn nói làm chi! Chắc chắn Âu-dương-Phong đã đánh tráo cả hồn đảo đi này ! Đây, anh cứ mở ra mà xem, nó là cuốn sách « Toán mệnh » tập thứ đó.

Nghe như vậy, Quách-Tĩnh kinh ngạc nói :

- Có lẽ nào Âu-dương-Phong nhân lúc Vương tổ-sư chưa thoát ra khỏi quan tài đã đánh tráo kinh văn một cách lẹ làng như vậy.

Châu-bá-Thông nói :

- Làm gì mà thằng Tây-Độc kia đánh tráo cho nổi. Hơn nữa lão Tây-Độc bỏ chạy rồi Vương sư-ca ta còn tỉnh, nhìn thấy bộ kinh đó mà. Nếu là kinh giả thì phải định Vương sư-ca ta biết ngay.

Quách-Tĩnh ngờ ngạc nhìn Châu-bá-Thông. Châu-bá-Thông lại nói :

- Vợ chồng thằng Đông-Tà nhìn về ngõ ngách của ta, tổ ý thường hại hỏi dò :

- Châu đại-ca! Tôi hỏi thực Đại-ca, từ lúc mới đem bộ kinh về, Đại-ca đã nhìn thấy lần nào chưa ?

Ta đáp :

- Bộ kinh Cửu-âm sau khi sư-ca của ta đem về không ai được phép sờ mó đến nó, vì sư-ca ta có tuyên bố : « Ta đi khổ công suốt bảy ngày đêm thì thờ võ thuật mới lấy được cuốn kinh đem về đây thực là gỡ một mối họa đang gieo rắc trong giới võ lâm, quyết không phải là chuyện tự kỷ của mình, hay riêng cho môn phái của mình, mà là chính vì thiên hạ... »

Do đó, khi sắp làm chung, sư-ca ta lại dặn các đệ tử trong giáo phái, tuyệt đối cấm không được ai tập luyện những ngón võ công ghi trong đó.

Vợ chồng Đông-Tà nghe nói, than :

- Vương chân-nhân quả là một người đầy lòng ân nghĩa, khiến cho người đời khâm phục vô cùng. Thế mà tại sao lại có người đã làm, đem sách giả đánh tráo như thế nhỉ ?

Ta không tin lời vợ bảo, nên vẫn khư khư ôm sách vào lòng không
đáp.

Vợ bần lại nói:

— Chấp đại-ca! Đại-ca (thư mở sách ra xem một chút cho rõ hư
thiệt, chứ cứ ôm cõa giả vào lòng, nhắm mắt là mở của thật thì có
khổ lòng không?

Ta nói:

— Sư-ca ta đã có lời câu dặn, cầm trong môn phái không ai được
xem kinh. Ta chỉ có nhiệm vụ giữ nó mà thôi.

Vợ Đông-Tà cười lớn bảo:

— Nó đâu phải là cuốn kinh thật mà đại-ca sợ. Nếu nó chỉ là cuốn
sách « Chiêm-bồ » của xứ Giang-nam lưu truyền trên đời thì đại-ca mở
ra xem bảo có hại gì, còn như nó là cuốn chân kinh đại-ca xem mà không
luyện thì thôi, đâu có gì mà tội với Tổ sư tiên bô!

Thấy nàng nói rất có lý, nên ta mở sách ra xem, bên trong chữ chẳng
chặt, ghi rõ các môn võ công và lời tập luyện, cùng các bí quyết cực kỳ
tinh diệu, không phải cuốn sách « Chiêm Bồ » như nàng đã nói.

Ta cười hi hi, nhìn vợ Đông-Tà với thái độ khinh khi, khiêu khích.

Nàng cũng nhìn ta, vừa cười, vừa nói:

— Trời ơi! Đại-ca không tin, ư? Bộ này chính tôi mới lên năm tuổi đã
học thuộc lòng, thường ngày vẫn cầm chơi với mấy trẻ nít. Không những
riêng tôi thuộc, mà khắp Giang-nam, con nít mười tuổi đều thuộc lâu
lâu hết. Chẳng lẽ một cuốn « chân kinh » quý báu, các anh hùng liêu chệt
giành giật mà lại là một cuốn sách tầm thường đã lưu truyền xưa nay ư?

Ta trở mặt, cầm chặt sách vào tay, hỏi:

— Thế nghĩa là chỉ bảo quyền sách này không phải « chân-kinh », và
chỉ đã thuộc lâu nó từ thuở nhỏ.

Nàng nói:

— Đúng vậy! Đại-ca không tin, tôi nhắm mắt đọc từ đầu chí cuối
đại-ca dù lại xem có sai chữ nào không? Đây, tôi đọc cho đại-ca xem.

Thế là con vợ bần ngồi đọc từ đầu đến cuối, cứ như trên giảng lượ
thấy không vấp vấp chỗ nào, làm cho toàn thân ta mở hơi toát ra như
tắm.

Vợ nó đọc xong rồi cười lớn bảo:

— Đại-ca cứ mở sách ra, hỏi tôi từng đoạn, từng chi tiết nhỏ, tôi
sẽ giải đáp rành rẽ cho đại-ca nghe. Vì là một cuốn sách tôi đã học thuộc
từ lúc tôi còn bé chớm, thì đầu đuôi bực rành long vẫn còn nhớ mãi.

Ta theo lời, mở sách ra, tìm hỏi những chỗ bí hiểm khó khăn, nhưng
con vợ Đông-Tà thuộc hết ráo, và đảo giải đầu ra đó mạch lạc từng câu,
từng chữ rất thấu đáo!

Hàng Đông-Tà khoái chí, ngồi cười ha ha, xen vào nói:

— Chân-kinh của phái Toàn-Chân sao vợ mới cưới của tôi lại thuộc
lâu và dẫn giải rõ ràng như thế nhỉ?

Câu nói của Đông-Tà làm cho ta giận tái cả mặt, hét lên một tiếng
xé rách quần kinh, chồm vào túa đầu tuột thành treo.

Quách-Tĩnh trở mặt, hỏi lại:

— Anh dốt chân kinh thật ư?

Châu-bà-Thông nhìn Quách-Tĩnh nói:

Ta dốt chấy ròi thành treo chớ còn gì nữa. Chứ mấy không rõ hỏi
xưa Tào-Thảo đã dốt quyền « Minh-Đức-Tâm-Thư » đó sao? Cũng chỉ
vì mình nóng giận, can nghi.

Lão Đông-Tà thấy vậy bảo ta:

— Lão Ngao-Đông! Mặc dù anh đánh đập không thắng tôi, nhưng
cũng xin hiểu anh chiếc áo lông nhím để làm kỷ niệm.

Ta ngỡ thảng này, tuy thế mà có lòng hiểu khách, thấy ta bực dọc
nên tặng chiếc áo lông nhím để an ủi ta. Nhưng ta đã mất « chân-kinh » nào có
thiết gì chiếc áo lông nhím, nên tỏ lời tạ ơn, chứ không nhận, lập tức
rời khỏi đảo, trở về nhà đóng cửa luyện võ một mình.

Thời ấy, ta nhận thấy võ công của ta còn non kém hơn Tây-Độc,
nên quyết khổ luyện năm năm, thuộc được vài ngàn công phu, đặc đi, sẽ
đến xứ Tây-ực đánh Tây-Độc Âu-dương-Phong đối sách.

Quách-Tĩnh hỏi:

Tại sao anh không nghỉ đến chuyện hợp sức với Thất-tử Toàn-
Chân, kéo qua Tây-ực có phải mạnh hơn không?

Châu-bà-Thông thở dài than:

— Ôi! Cũng chỉ tại ta hão thảng, nên đã nhiều lần bị người đời
lừa ta, xem ta như một đứa con nít mà ta chẳng hề biết. Nếu ta khôn
như chú này, hợp bọn Mĩ-Ngọc hẳn với chúng, hoặc cho chúng biết

chuyện kỳ thì tất bọn chúng tìm ra mưu mẹo gian dối mà đòi hỏi việc gì ta phải bề môn luyện võ, và bị giam cầm thì nhục như ngày nay.

Quách-Tĩnh hỏi :

— Thế rồi đại-ca luyện võ trong bao lâu ?

Châu-bá-Thông nhìn trời đáp :

— Chỉ được hai năm ! Vào hồi đó bỗng nhiên có tin đồn « Hắc Phong Song Sát » là một môn đệ của đạo Đào-Hoa có được bộ sách « Cửu-âm chân kinh » và đã luyện được vài môn cực kỳ tinh diệu, đánh ai cũng thắng. Thoạt tiên ta không tin, nhưng câu chuyện đó mỗi ngày một đồn đi khắp giang hồ.

Ta đang nóng lòng thì một hôm có Khưu-xứ-Cơ đeo gươm đến tận nhà ta yết-kiến, và báo cho ta biết là chính hắn đã hỏi kỹ bộ sách « Cửu-âm chân kinh » hoken toàn đã bị môn phái của đạo Đào-Hoa cướp rồi !

Ta không tin, lúc đầu đáp :

— Hoàng-dược-Sư đâu phải là kẻ bán bạn như thiên-hạ đồn đãi.

Khưu-xứ-Cơ nhìn ta chằm vào :

— Thưa sư-thúc ! Bằng vào đâu mà sư-thúc tin rằng Hoàng-dược-Sư không phải thuộc vào loại bán bạn ! Trời ơi ! Xưa nay hắn đã mang danh là Đổng-Tả kia mà !

Ta nói :

— Trước kia hắn đã hứa với ta, tình nguyện giúp ta sang Tây-vực đánh Tây-Độc đòi sách. Chẳng lẽ hắn lại cướp được sách mà không thông báo với ta một lời !

Quách-Tĩnh vội chen vào nói :

— Đùng rồi ! Sau khi chúa đạo Đào-Hoa cướp được kinh vé, có lẽ cũng nghĩ đến chuyện trao trả cho đại-ca, nhưng bị bọn đồ đệ Hắc phong Song Sát lấy trộm mất. Hồi vậy ông ta mới nổi nóng bắt luôn bốn đệ-tử còn lại là bọn Thừa Phong, Linh Phong, Phùng và Võ chặt chân ném ra khỏi đảo.

Châu-bá-Thông lắc đầu lia lịa, nói :

— Ôi chao ! Không phải vậy đâu. Chú mày và tao, cả hai đều ngọc-nghêch. Cho nên, nếu chú mày ở vào hoàn cảnh tao thì cũng không khỏi bị đòi lừa gạt, mà chẳng bao giờ biết tình ngộ.

Quách-Tĩnh hỏi :

— Thế thì Khưu-xứ-Cơ chần-nhân luận việc này như thế nào ?

Châu-bá-Thông nói :

— Xứ-Cơ thấy ta không tin nên nói chuyện với ta một lúc rồi cho châu trao đổi nhau vài hôm về võ học, đoạn hắn bỏ ra đi mà trong lòng vẫn còn hậm hực.

Qua vài tháng sau, Xứ-Cơ lại đến. Lần này hắn cả quyết là Trấn-huyền-Phong và Mai-siêu-Phong là hai đứa ngoan đồ của Hoàng-dược-Sư đã đánh cắp được bộ « Cửu-âm chân kinh » của thầy.

Nó đi lừa mình vào tận sào huyệt của vợ chồng Hắc-Phong Song Sát thì được rõ là : Bộ kinh « Cửu-âm » mà chúng lấy cắp của Hoàng-dược-Sư không phải là Hoàng-dược-Sư sang Tây-vực đánh cướp đem về, mà chính là cuốn kinh đã lấy được trong tay ta đó.

Quách-Tĩnh trở mặt hỏi với :

— Ôi Sao lạ quá ! Chính anh đã tự tay chắm lửa đốt quyển kinh ấy kia mà ! Chẳng lẽ Hoàng-phu-nhân trao sách giả cho anh lệ thế sao ?

Châu-bá-Thông chậm rãi đáp :

— Điều đó ta đã lo từ lúc đưa kinh cho vợ hắn xem. Cho nên lúc vợ hắn ngồi xem, ta chẳng một phút nào rời mắt đi đâu, chằm chú như đóng đinh vào đấy. Vợ hắn không biết một chút võ nghệ thì đâu có lanch tay đến đâu cũng không thoát khỏi tầm mắt của ta được. Về lại, vợ hắn đọc thuộc lâu lâu thì còn trao sách để làm gì.

Quách-Tĩnh chưa hiểu, hỏi :

— Thế thì quyển kinh anh đốt ra tro là kinh thực hay giả.

Châu-bá-Thông nói :

— Là cuốn Cửu-âm chân-kinh thực đấy.

Quách-Tĩnh hỏi :

— Là kinh thật tại sao bà ta lại thuộc lâu lâu được.

Châu-bá-Thông thở dài, hỏi Quách-Tĩnh :

— Này chú ! Nếu chú đọc sách thì đọc mấy lần, mới thuộc ?

Quách-Tĩnh đáp :

— Nếu gặp sách dễ thì hai ba chục lần, hoặc đến một trăm lần cũng không chừng.

Châu-bá-Thông nói :

— Đùng rồi ! Cứ như tự chằm thông minh thì chú mày kèm người ta xa lắm !

Quách-Tình nói :

— Thiển-tư của em quá sức ngu dốt và chậm chạp. Chẳng luận việc học chữ, mà đến học võ cũng tôi tâm lâu thuộc.

Châu-bá-Thông than :

— Thế mà trên đời này lại có kẻ quá sức thông minh ! Đọc sách chỉ cần xem qua một lược mà nhớ rành rẽ, không sót một chữ nào ! Lại còn hiểu nghĩa từng chữ, từng câu mạch-lạc ! Hôm ấy, chính vợ thông Đông-Tả đã xem qua quyển « cứu-âm chân-kinh » có một lần mà thuộc lâu như vậy. Do đó sau khi ta rời khỏi đảo, thì nàng cầm bút viết lại nguyên cả quyển kinh thư trao cho chúng. Chú mày có ghê không ?

Quách-Tình há mồm, đôi mắt tròn xoe như Châu-bá-Thông nói :

— Hiện chỉ có bé Hoàng-Dung cũng giống mẹ một phần nào. Nàng thông minh đáo đê. Khi Hồng-thiết-Công dạy nàng võ-thuật, nàng chỉ nghe qua hai lần là thuộc, khỏi phải nhắc đi nhắc lại gì nữa.

Châu-bá-Thông nói :

— Vào loại người như vợ chàng Đông-Tả là « sinh nhi trí » ; chẳng cần phải học mới giỏi. Hồi xưa, Lưu-quý-Ngọc tức là Lưu-Chương, trấn thủ ở Tây-Thục, có sai người Mạo khách là Trương-vinh-Niên tục gọi là Trương-Tông, sang tức Ngụy để xếp Tháo-Tướng Tào Tháo có ý muốn dấy. Trương-Tông là con người thông minh tuyệt đỉnh, nhận thấy chủ mưu là Lưu-Chương không tài, kém dáo nên anh muốn thay thế chủ chủ, bèn họa bản đồ Tây-Xuyên đất theo mưu, nếu xét Tào-Tháo là người xích hiển đại sĩ thì sẽ dấy bản đồ để lập công.

Nào ngờ, lúc đến Bắc-Ngụy, Tào-Tháo thấy Trương-Tông xảo xí, lừa tọt, có ý khinh khi, giao cho Dương-Tu tiếp đãi.

Tông lấy làm giận, bỏ hẳn ý định dấy bản đồ dấy hàng. Tào-Tháo lại muốn làm oai, mở cuộc diễn binh để uy hiếp tinh thần người ngu đần, thì bị Trương-Tông chỉ trích mọi chỗ sơ hở, làm cho Tào-Tháo căm giận.

Tào-Tháo thấy không khuất phục Trương-Tông nổi, liền đem ra quyển « Mạnh-Đức Tâm-Thư » là quyển sách quý hóa nhất, đã tồn bao công sưu tầm, biên khảo mọi ý kiến của các danh-tướng từ cổ chí kim, để lọt Trương-Tông phải phục.

Trương-Tông cầm sách « Mạnh-Đức Tâm-Thư » chỉ xem qua một lược, rồi cười lớn nói :

— Ngờ gì, chữ loại sách này ở đất Tây-Thục chúng tôi trẻ con đùa nào cũng thuộc lâu.

Tào-Tháo không tin. Trương-Tông ứng khẩu đọc một tờ đầu đến cuối không sót một chữ.

Tháo giật mình, sai đốt « Mạnh-Đức Tâm-Thư » và bảo :

— Nếu bộ sách này đã có thì còn quý báu gì nữa !

Quách-Tình nghe Châu-bá-Thông kể đến đây tâm tức khen.

Châu-bá-Thông nói :

— Thời xưa Tào-Tháo đốt « Mạnh-Đức Tâm-Thư ». Ngày nay ta đốt « cứu-âm chân-kinh » cũng chỉ vì hàng người « siêu nhân » đó.

Ngừng một lúc, Châu-bá-Thông lại nói lầm bầm :

— Ôi ! Con người thông minh Á-thánh như vợ Đông-Tả lại chẳng được sống bao nhiêu ngày trên cõi thế. Chú mày có thấy ngôi mộ « Mai-hương » đó ở kia không ?

Quách-Tình đang theo đuổi một ý nghĩ nào, chợt hỏi :

— Hoàng phu-nhân đọc qua thuộc lâu nhưng liệu có hiểu được nghĩa hay không. Bởi cuốn « cứu-âm chân-kinh » ít ra cũng nhiều thuật tiết bí hiểm mà không ở trong ngành võ-thuật không thể này hiểu nổi.

Châu-bá-Thông nói :

— Bà Hoàng đó lại hiểu thấu đáo, và cắt nghĩa rành rẽ mới kỳ chứ ! Tao đã nói với chú mày đó là cái thông-minh, cái hiểu biết, hay là cái... gì gì... đó là tiếng nói loài người không có để ra cho chú mày hiểu được ! Bởi vì chú mày cũng chỉ là đứa ngu ngốc đại khôn như tao, nên không biết gọi cái trời ban là cái gì.

Nhưng thôi, ta tiếp tục kể cho mày nghe cho hết câu chuyện.

Sau khi ta được Xứ-Cơ nói rõ như vậy, ta hẹn với bảy đồ đệ trong Toàn-Chân họp mặt để bàn. Cả bọn đều đồng ý với nhau là tìm đến chỗ vợ chồng Hắc Phong Sát dùng uy buộc nó phải giao trả quyển chân kinh lại cho chúng ta.

Nhưng Xứ-Cơ lại hờn giận với ta :

— Sư thúc nay đã già, vang danh trong thiên hạ, chẳng nên ra mặt đánh với Mai-siêu-Phong làm gì. Chúng ta bảy anh em, cũng đủ chống đời với vợ chồng hắn.

Thằng Khru-xư-Cơ bèn thề, ta nghe cũng phải, nên ta sai ngay Xư-Cơ và Xư-Nhật, hai đứa có đặc trách tìm đánh vợ chồng Hắc-Phong Song Sát, còn dư năm đứa trong bọn thì đứng vòng ngoài để phòng cứu-ứng. Bất đó, khi Xư-Cơ và Xư-Nhật đến Hà Bắc thì vợ chồng Hắc-Phong Song Sát đã chạy đầu mất.

Chúng ta lại dụ thềm thì được rõ Hoàng-được-Sư sai một đệ tử là Lục-thừa-Phong, ước hội các tay hảo kiệt khắp Trung-Nguyên vây đánh Hắc-Phong Song Sát, mục đích bắt sống để đòi chân kinh chúng người vợ chồng thằng ngoan đó ấy hay tin bỏ trốn biệt dạng.

Quách-Tình buộc mồm làm bảm :

— Ô ! Hèn chỉ vợ chồng Hắc-Phong Song Sát đem nhau đi một trận một vùng Hoang-sơn nơi xứ Mông-Cổ xa lắm.

Châu-bá-Thông lại nói :

— Tìm đâu cũng chẳng thấy bọn Hắc-Phong Song Sát, ta tức giận định tìm ra đảo Đào-hoa đánh thẳng Hoàng-được-Sư một mẻ, nhưng lại nghĩ rằng vũ công mình còn non kém, sợ thua nó một cách nhục nhã, nên ta đảo một lấy nửa cuốn kinh « cứu-âm » phần thượng giắt kỹ vào bọc, một mình đến đảo Đào-hoa, trước tiên dùng lời trách móc Hoàng-được-Sư đi, nếu hắn trở mặt bắt lương ta sẽ dùng đều vũ lực.

Quách-Tình hỏi :

— Hoàng đảo chủ trả lời với anh làm sao về việc ấy ?

Châu-bá-Thông nói :

— Đông-Tà bảo ta thế này : « Bá-Thông ! Ta là Hoàng-được-Sư chỉ nói một lời, không hề thay đổi ! Lúc ấy ta cam đoan với anh là nếu anh bằng lòng cho vợ ta xem quyển kinh thì chỉ vợ ta xem mà thôi, ta không hề để mắt đến, lời nói ấy ta đã giữ trọn. Còn quyển « cứu-âm chân-kinh » mà anh đã nghĩ ta lấy trộm thì thật là vô lý ! Chính tay anh đã đột nó ra treo rồi, chẳng lẽ anh không còn nhớ ư ?

Ta nói giùm hỏi :

— Nếu anh không lấy cắp « cứu-âm chân-kinh » của tôi thì làm sao anh có « cứu-âm chân-kinh » để cho bọn đó đi anh lấy trộm ?

Lão Đông-Tà nói :

— Cuốn chân kinh của tôi bỏ đi có được là do tay vợ tôi chép ra đối với cuốn chân kinh của anh thực vô cùng. Đã là sở hữu của tôi thì

tôi có quyền giữ nó, hay đánh mất tùy ý, tại sao anh lại đến hân học với tôi, anh Ngoan-Đông ?

Ta học mình vậy vậy năm lần bảy lượt, thằng Đông-Tà vẫn nói một mực như thế.

Tà muốn gặp con vợ nó để chặt vào vài lời, thì thằng Đông-Tà cười ra nước mắt, dặt tay ta ra phía sau chỉ vào một ngôi mộ nói :

— Chính vì cuốn kinh của anh mà vợ tôi đã ra người thối-cổ.

Ta không hiểu sao cả, nhìn vào tâm hía mộ, hồi cảm đau xót cho con người có tư chất thông minh lại lạc như vậy mà sớm mai mất.

Ta hỏi :

— Vì có gì hiểu-tâu lại qua đời sớm thế ?

Đông-Tà khóc rống lên, nước mắt như mưa, lặng đi một lúc rồi chậm rãi kể lại câu chuyện như thế này :

— Phòng thi tức Hoàng phu-nhân vốn là một tay văn bút tuyệt vời sau khi xem qua cuốn chân kinh nàng thuộc lâu lâu, và tự tay chép lại không sai một chữ ! Nhưng vì Hoàng Đông-Tà nhận biết cuốn chân kinh mới được một nửa dưới nên nhất quyết làm sao phải tìm cho được nốt cả nửa trên rồi mới chịu ra tay tập luyện một thế !

Chẳng may, một thời gian chưa lâu, quyển chân kinh lại bị đứa học trò lớn của hắn là Trần-huyền-Phong lấy trộm, cùng vợ là Mai-sieu-Phong bỏ trốn ra khỏi đảo.

Hoàng-được-Sư nổi giận bão bạo, muốn đem cả bọn đó đi giết hết đi, nhưng Hoàng phu-nhân lại an ủi :

— Thôi ! Cứ thong thả em chép lại cho ! Sách là em, em là sách lang quân chớ quá phần nộ mà trừng trị oan ức những đứa đệ tử vô can.

Mặc dù thông minh quán chúng nhưng Hoàng phu-nhân lúc đó đọc hồi há nên chẳng nhớ được lâu, cách một thời gian hai năm, những chỗ lể lể trong chân kinh đã phai mờ trong ký ức. Nàng phải mỗi mớ, nắn đầu phải chép lại được tám ngàn chữ, nhưng chỗ nhớ chỗ quên, không đầy đủ được. Hơn nữa, lúc đó nàng đang mang thai mà phải vất vả cực nhọc quá, đêm nào cũng thức mãi, nên tinh thần yếu đuối hư hao, nàng phải đẻ non mất một tháng.

Thế là Hoàng-được-Sư sinh động đứa con gái thì lại mất vợ ! Mặc dầu Được-Sư là một tay thuộc men giỏi như thần công phải đánh chịu.

Mắt vợ, Hoàng-dược-Sư trở nên cầu có, thành uất bất thường, nên hẳn ăn nói với ta không được lịch thiệp như trước kia.

Ta thấy vậy cũng không lưu ý, cho rằng vợ nó mới chết thì nó quên trí là chuyện dĩ nhiên. Ta tìm lời khôi hài để trêu hấn:

— Đổng-Tài Anh là người trong nghề võ, công phu rèn luyện đã đến mức tinh vi, tại sao không thoát khỏi chuyện thương tình, cứ bị lụy trước cái chết của một người vợ?

Hắn gạt nước mắt nói:

— Ngoan-Đổng! Anh chưa có vợ nên chưa biết! Còn như vợ tôi là một kẻ hiếm có trên đời. Chưa chắc mấy cuốn chân kinh của anh giữ đã quý bằng!

Ta vẫn dùng lời khôi hài, nói:

— Vợ chết thì anh rèn tay tập luyện võ nghệ chứ có sao! Tôi như anh, tôi ước sao được như vậy?

Quách-Tĩnh trở mặt nhìn Châu-bá-Thông nói:

— Trời ơi! Lão đạo chúa đang buồn vì mất vợ sao anh lại nói thế! Châu-bá-Thông cười hề hề:

— Chú mày không biết tình ta là 'ngoan-đổng' hay lấy việc trêu người làm thích thú sao? Do đó ta mới nói, dặt câu, Lão xoe bàn tay ra vận nội công đánh thủng vào trổ lưng ta một cái. Rồi ta với hắn, hai đứa quần lầy nhau mấy hiệp, kết quả ta bị giam vào đây vừa chừa mười lăm ngày trở!

Quách-Tĩnh hỏi:

— Nghĩa là đại-ca đã thua Hoàng chúa-đạo?

— Chú mày hỏi sao mà khôi hài như vậy? Nếu ta thắng thì đâu chịu cảnh giam cầm mười mấy năm mình mấy đày lông là?

Quách-Tĩnh hỏi:

— Hoàng đạo-chúa đã dùng ngón đòn nào làm cho anh chịu thua?

Châu-bá-Thông lắc đầu đáp:

— Ôi chao! Một tay cao thủ đệ nhất giới võ lâm như nó thì hiểu sao nỗi! Ta chỉ biết nó đánh ta một cái gáo xuy cả hai chân, rồi bực ta muốn sống phải trao nộp nửa cuốn kinh 'cửu âm' phần trên cho nó, để nó đổi đi, tề vong hồn vợ nó đã chết oan vì ta.

Quách-Tĩnh hỏi:

— Như thế nghĩa là gì?

Châu-bá-Thông nói:

— Nó bảo rằng tại vì ta đem quyển chân-kinh đến nên vợ nó mới đòi xem mà sanh ra câu chuyện sau đây.

Mặc dầu bị thua, ta quyết không chịu trao nửa cuốn chân-kinh phần trên cho nó, ta chạy đến đây đem chôn kỹ cuốn kinh vào trong động này, rồi ta ngồi chạ ngoài cửa, lấy vài sợi dây giàng ngang đường trước, và tuyên bố một câu bất di bất dịch:

— Nếu mày trước qua sợi dây này tức là đã bức bách ta. Ta sẽ liệu mệnh hủy luôn cuốn kinh tại chỗ.

Quách-Tĩnh trầm ngâm một lúc rồi nói:

— Lần trước đại-ca đem nửa cuốn kinh phần dưới đến đây đã bị lão đạo chừa làm rầy rà, tại sao đại-ca lại còn đem nửa cuốn kinh phần thượng đến đây nữa làm gì cho thêm rắc rối?

Châu-bá-Thông thở dài, nói:

— Tao có trách nhiệm giữ bộ chân-kinh thì tao phải mang theo mình còn hỏi tại sao tao đến đây nữa thì tao cũng chẳng hiểu. Có lẽ vì lòng tao bực tức không chịu nổi, nên phải tìm gặp lão Đổng-Tài, mặc dù lão đã làm cho tao khổ tâm vô cùng!

Quách-Tĩnh hỏi:

— Thế rồi trong mười lăm năm này đại-ca có giao chiến với Hoàng đạo-chúa lần nào chăng?

Châu-bá-Thông nói:

— Không! Tao đã tuyên bố nhất định sống chết với nửa cuốn kinh này! Và lão cũng chẳng dám vượt qua mấy sợi dây tao giàng, vì lão sợ tao liệu mệnh hủy mất cuốn kinh. Thế là lão tìm cách dụ tao ra. Lão nói!

— Được lắm! Mày có gan thì ta có ngoan. Ta thử xem mày có ngồi mãi trong cái động đá ấy được chăng?

Ta lại thách:

— Đây! Mày cứ thử lập cách nào ta ra khỏi động này mới giỏi?

Thế là đã bao năm tháng, hai đứa ta cứ cự chống nhau, Ta cứ giữ động, còn hắn cứ đứng mảnh khẻ này nọ để lừa ta ra khỏi động. Đến như việc đời khác hắn cũng phải lo cho ta. Vì hắn để ta chết ta có đủ thì giờ hủy hoại nửa cuốn kinh quý báu kia!

Cho đến bữa qua, Hoàng-dược-Sư lập mẹo thối hai bài tiểu 'Thiền ma vô khúc' mượn điện dâm dật, thu lấy hồn phách của ta, kéo ta ra khỏi động, để vào đảo lấy chân-kinh.

Giữa lúc nguy khốn như vậy, mây trời xui có chú mây đến kịp vô vào huyết đại trụ cứu ta thoát nạn, nếu không, phần thượng cuốn kinh đã lọt vào tay Đông-Tà mất rồi!

Quách-Tĩnh nghe rõ câu chuyện đầu đuôi, trở mắt nhìn thân hình và bộ điệu của Châu-bá-Thông, cười thâm nghét:

— Ôi chao! Thê thì lão Châu-bá-Thông này chẳng khác một vị thần gì kinh! Chỉ biết sống chết với cuốn kinh mà thôi!

Chàng hỏi:

— Thê thì đại-ca có dự tính gì không?

Châu-bá-Thông nói:

— Ta đã trốn theo nó hơn mười mấy năm trời, bao tốn thời gian hơn nửa đời người, thì ta cứ việc bám sát lấy nó, thì gần xem ta và thằng Đông-Tà đứ đũa nào chết trước.

Quách-Tĩnh mỉm cười, cho là một lời hí lộng, chàng cũng đoán hiểu số đi Châu-bá-Thông chưa tìm được cách nào để thoát thân đó thôi.

Chàng hỏi:

— Đại-ca! Tại sao bấy vị trong phái Toàn-Chân lại không đến cứu anh nhỉ?

Châu-bá-Thông nói:

— Họ đâu có biết ta lọt vào đảo này! Mà nếu có biết chẳng nữa họ cũng không thể nào vào đây được, vì trên đảo này từ cây cỏ đến gò nổng đều được Dược-Sư xếp đặt vô cùng cổ quái và biến ảo khôn lường. Nếu không được phép Dược-Sư chỉ dẫn, hoặc không có ý ngăn trở như trường hợp của chú mây vừa đến, chẳng hạn, thì làm sao có thể vào nơi đây được. Nghe đầu hẳn hẳn đảo này thành bát quái trận, gồm sáu mươi bốn cửa nhỏ, hàng hộc đúng phép của vua Phục-Hy ngày xưa, chứ không phải chỉ bát chước Gia-Cát Vũ-Hầu mà thôi.

Quách-Tĩnh và Châu-bá-Thông trò chuyện suốt nửa ngày trời. Quách-Tĩnh thấy Châu-bá-Thông tuy già nhưng tánh nết thực thà vui vẻ lấy làm cảm mến.

Lúc này mặt trời đã xế. Người lão học khệ nệ mang đến một mâm thức ăn và hai bình rượu. Hai người ăn uống say sưa.

An xong, Châu-bá-Thông nói:

— Ta bị giam lỏng trên đảo đã mười lăm năm trời, thì giờ rảnh nhàn hạ, trong lòng lại thanh bạch, chỉ lo có một chuyện chông đời với

Dược-Sư mà thôi. Bởi vậy ta có luyện được một môn nội công tuyệt đỉnh, mà môn đó nếu ở ngoài lệ ta cũng phải luyện hàng hai ba chục năm mới được. Tiếc rằng ta phải ngồi mỗi một chỗ không sao thực tập được. Nhiều lúc ta phải dùng hai tay đánh lộn với nhau cho vui.

Quách-Tĩnh tỏ vẻ kinh ngạc hỏi:

— Hai tay phải, trái làm sao đánh lộn với nhau được? Em khó hiểu quá!

Châu-bá-Thông đáp:

— Đây này, ta vì dụ lấy tay trái giả làm Hoàng-dược-Sư, còn tay phải giả làm ta. Hễ tay bên phải đánh qua thì tay bên trái đánh lại, cả hai tay đều tựa thế độc tầu công nhau như vậy có khác gì thực tập?

Vừa nói Bá-Thông vừa cử động hai tay làm thử trước mặt Quách-Tĩnh, cứ bên đánh bên đỡ, xem như trò đùa nhưng rất đĩnh mãnh.

Bao lâu, Quách-Tĩnh tưởng Bá-Thông làm trò đùa, nhưng qua vài ba cái mua, Quách-Tĩnh phải giật mình, vì nhận rõ hai tay của Bá-Thông lo điệu vô cùng.

Nói về môn võ học thì đầu hai tay sử dụng quyền hay chưởng, múa đao hoặc đánh kiếm, vẫn phải tương ứng với nhau cả. Đằng này Châu-bá-Thông lại tách rời ra, mỗi tay dùng mỗi thế công thủ khác biệt, mà hai tay lại đánh lộn nhau coi như không liên hệ gì đến bên thân cả. Mỗi tay đều biến hóa một cách thần tình đánh nhau vau vút, không hề thấy gương gào giào tí chút nào.

Quách-Tĩnh giật mình, thập phục Bá-Thông sát đất, vì chuyện đánh lộn giữa hai tay Quách-Tĩnh chưa bao giờ nghe ai nói đến. Mà trước mặt Quách-Tĩnh, Bá-Thông biểu diễn một cách hùng hồn, lợi hại, làm sao Quách-Tĩnh không kinh sợ.

Bá-Thông điều xong, Quách-Tĩnh nói:

— Đại-ca! Tay phải của đại-ca diễn chưa xong thế "Hầm mô Chân ý" tại sao đại-ca lại bỏ lửng?

Châu-bá-Thông vừa cười, vừa nói:

— Mặt của chú mây kẻ cũng khá tinh anh, biết ta múa chưa hết ngón hay. Vậy chú mây cũng khá rỗi, hãy lại đây cùng ta thực tập một chút xem sao?

Đứt lời Bá-Thông thả tay ra kịp lúc Quách-Tĩnh cũng đã tiến vào đưa hai tay chông đỡ.

— Chú mày cần thận kẻo đánh bật ra phía bên trái đấy nhé.

Đốt lời, Bá-Thông đưa tay ấn gió, mứa lên theo thế đâm hạ chân xuống. Quách-Tĩnh đã được mạch trước để đỡ phòng, nên với mứa thế giáng lỏng thập bát chương chông đỡ. Nhưng Quách-Tĩnh chông không nổi chương lực của Bá-Thông phải nhảy lùi ra sau bảy tám thước, và bàn tay cầm thấy tê buốt.

Bá-Thông lại nói lớn :

— Nhất đánh vừa rồi ta còn thấy sức chú mày ớn chưa đâu mạnh, vậy chú mày so tay với ta lần nữa.

Quách-Tĩnh hăm hở chạy đến, chìa tay ra đấu với tay của Bá-Thông. Bỗng Bá-Thông vừa phát chương lực đã thu ngay lại, khiến cho chân Quách-Tĩnh không đứng vững nữa, ngã bổ xuống đất trước, vấp đầu vào đá.

Tuy đau nhói cả đầu, nhưng Quách-Tĩnh chông lồm cồm ngồi dậy, mặt đỏ au hướng về Bá-Thông vẻ sợ sệt lắm.

Bá-Thông vừa cười vừa hỏi :

— Có đau không chú mày ?

Quách-Tĩnh lắc đầu nói :

— Có đau chút ít nhưng không sao, em bị té nhiều lần nên đã quen.

Bá-Thông lại gọi Quách-Tĩnh nói lớn :

— Chú mày lại đây ! Ngón võ làm cho chú mày té vừa rồi chính ta đã khổ luyện hơn mười năm trong hang đá này. Chỉ vì ta nhớ lại lúc trước Vương sư ca ta có bảo : « lấy hư đánh thực ». Lúc đó ta ngỡ là một lời răn về đạo lý. Bây giờ ta mới hiểu, đem ra rèn luyện. Nhưng ta vẫn chưa tin, vì lẽ ta dùng hai tay của ta đánh với nhau không thể khách quan nhận định được. May sao vừa rồi ta đem ra thử thách, làm cho chú mày bị té hai lần, ta mới rõ nó là một ngón lợi hại. Vậy thì chú mày hẳn cứ chịu khổ, thử với ta một keo nữa xem quả ngón võ đó có thực cao siêu chẳng ? Chú mày đừng sợ đau, đầu ta có đánh té chú mày một đòn nữa.

Quách-Tĩnh tỏ vẻ chán chừ như sợ sệt, Châu-bá-Thông thấy thế năn nỉ :

— Ta vốn yêu võ nghệ như yêu bản thân, tuy bị giam cầm song vẫn không quên trau dồi võ pháp. Trải qua mười lăm năm trời, ta

chỉ mong làm sao được một si đèn gắn để thực nghiệm vài cái. Mấy tháng trước đây có cô gái của Hoàng đảo-chúa tự nhiên tìm đến chỗ này, lần la nói chuyện với ta, ta đã tình mồi cô vào động thử xem sao, không ngờ cô ta đi đâu biệt tích, chẳng thấy đến nữa. Nay đây có chú mày, vậy chú mày hẳn chịu khổ để ta thử vài cái, ta không làm cho chú mày té đau đầu mà sợ.

Quách-Tĩnh thấy Bá-Thông năn nỉ hết lời, mím cười nghĩ thầm.

— Thì ra lão-già này khác khao võ-nghệ như thêm ăn uống, hèn chi lão không có sòng chắt bằm chặt lấy chân-kính.

Chàng tươi vẻ mặt bước tới nói :

— Được lắm ! Em hầu đại-ca vài đòn nữa, phòng cô té đau đầu đầu cũng chẳng sao.

Đoạn Quách-Tĩnh vùng hai tay vịn hết chương lực giữ thế thủ đưa ra trước mắt. Hai luồng chương lực đang áp đảo nhau, bỗng Bá-Thông bỏ lưng, thu chương lực về. Quách-Tĩnh sợ hãi, vội giật tay lại nhưng không còn kịp nữa, chúi đầu xuống đất. Bá-Thông lại dùng bàn tay trái mứa lên một cái, cả thân mình Quách-Tĩnh lộn ngược lại, uồn tròn như một con sấu, tung bóng lên trời rồi rơi xuống một tiếng « huyech » nặng nề.

Quách-Tĩnh nhắm mắt kêu đau đớn.

Bá-Thông vội vuốt ve Quách-Tĩnh :

— Tốt lắm ! Chú mày tốt lắm. Không phải ta muốn làm cho chú mày té để cười đầu, chính là muốn thí nghiệm một ngón thủ pháp lợi hại để mà truyền lại cho chú mày đó. Đây là phương châm để luyện tập.

Quách-Tĩnh nghe Bá-Thông nói, mừng rỡ, bò tới để nghe.

Châu-bá-Thông chậm rãi giảng giải :

— Đại phạm cái gì trông thì có công dụng để chữa. Thì như cái chén không có lòng trông thì không dùng đựng đồ được. Cái nhà không trống bên trong thì không ở được. Bởi vậy cái « thiếu » trị được cái « thừa ».

Sở dĩ phái Toàn-Chân ta có được nhiều môn võ-công lượng thịnh là tiên với hai chữ « Không » « Nhu ». Bởi vậy ta có thể kết luận với câu :

— Nếu không để khuyết thì dùng không hết, nếu đã đầy lại vẫn thì dùng chẳng cùng.

Quách-Tĩnh nghe giảng lắng tai nghe nhưng không hiểu gì cả, một mặt lẩm lẩm suy nghĩ.

Châu-bá-Thông lại giảng :

— Công phu võ thuật của Hồng-thất-Công sư-phụ của chú cũng là một môn tuyệt đỉnh của nhà ngoại gia võ thuật đây, song so với công phu quyết khiếu của nhà nội gia, phái Toàn-chân thì phái ngoại gia không sao bì kịp. Bởi lẽ ngoại-gia cũng chỉ luyện được công phu như Hồng-thất-Công là công, là coi như là hết mức tiền, còn võ-công phái Toàn-Chân thật tiền đến mức không hạn-định, nghĩa là tiền mãi, càng tiền càng thấy chưa đủ.

Do đó, võ thuật của riêng Vương-trùng-Dương, sư-ca ta, thì người cũng đi đến chỗ biên ảo phi thường mà thôi, chớ chưa thể nói đến chỗ tuyệt đỉnh của Toàn-Chân được.

Thế mà ngày xưa sư-ca của ta đã được đời suy tôn là « đệ nhất võ công thiên hạ ». Nếu ngày nay mà sư-ca ta còn sống, luyện thêm mười năm nữa, dám chắc bọn Đông-Tả, Tây-Độc, hoặc Nam-Đê không thể nào cầm cự được một ngày, đừng nói chuyện bảy ngày đến so kiếm!

Quách-Tĩnh gật gò than :

— Võ-công của Vương tổ-sư đến độ thông huyền biến ảo, mà em chỉ vì học phước không được bài kiến. Nay em chỉ mới nhận thấy có mười tám thế võ Giảng-long của Hồng sư-phụ cho là cao siêu nhất trong thiên hạ. Chẳng ngờ vừa rời đại-ca phá được thế võ ấy, bằng lời « nhu », thủng « cương » vậy.

Châu-bá-Thông tươi cười nói :

— Đùng lẩm lẩm đã đành là nhu thủng cương. Nhưng mười tám thế võ Giảng-long mà chú mày luyện được như Hồng-thất-Công thì ta đâu có học được chú mày dễ dàng như vậy, chẳng qua lời xuất thủ cũng như nhau, mà cái công lực còn tùy thuộc ở chỗ « nông » hoặc « sâu » khác nhau nhiều lắm. Tại đây chú mày còn kém xa Hồng-thất-Công về công lực, thì đâu có dùng thế võ siêu đẳng ấy cũng không vận dụng được hết cái tinh túy, của nó được.

Châu-bá-Thông sợ Quách-Tĩnh chàm hiếu nên cố gắng giảng giải mãi. Còn Quách-Tĩnh cố gắng lắng tai nghe không chán.

Giảng giải được một lúc, Châu-bá-Thông lại tươi cười bảo Quách-Tĩnh :

— Cái tệ lúc này đã hết đau chưa, ta lại làm cho chú ngã một phen nữa xem sao?

Quách-Tĩnh đáp :

— Đau gì bao nhiêu lần em cũng chẳng ngại, chỉ sợ học không được điều của đại-ca dạy bảo.

Vừa nói, Quách-Tĩnh vừa xông xáo tiến tới để thực tập.

Châu-bá-Thông vốn là một kẻ khời hải, thấy Quách-Tĩnh bằng hải lại càng thức giấc. Mỗi đến nửa giờ sau Quách-Tĩnh mới thuộc được một chiêu công phu. Luyện xong, Quách-Tĩnh lại đem thực tập với Châu-bá-Thông, thì chàng cũng bị té chổng chân lên như cũ.

Càng thua càng ngã, Quách-Tĩnh càng kiên trì, cố gắng, chàng cũng Bá-Thông luyện tập suốt ngày đêm mà không biết mỏi.

Qua một thời gian luyện tập ròng rã, Bá-Thông nhảm tính Quách-Tĩnh té hơn ngàn lần, nghĩa là toàn thân Quách-Tĩnh bị tám trăm không sót một chỗ nào nữa, thế mà Quách-Tĩnh vẫn cứ can đảm chịu đau để tập luyện.

Suốt thời gian bị Hoàng-dực-Sư giam giữ trong đảo, Bá-Thông đã luyện hai tay bảy mươi hai ngón võ « Không minh quyền » Bá-Thông dốc túi truyền lại cho Quách-Tĩnh hết ráo.

Quách-Tĩnh cho đến nay, toàn thân tám gọi võ-công những môn thượng thượng, thế mà võ-thuật càng cao bao nhiêu thì lại càng bị « ăn đòn » bấy nhiêu. Càng học tập thì lại càng thấy dốt nát chưa đủ. Ấy vậy, bất kỳ văn học hay võ-thuật, ngành nào cũng mệnh mông vô tận vậy.